

rilaştırılan Augustus'un kült merkezi haline getirilmiş ve duvarlarının iç yüzüne, imparatorun kendi ağzından icraatını anlatan *Res Gestae Divi Augusti*'nin (ilâhî Augustus'un başarıları) Latince aslı, dış yüzüne de yerli halkın anlayabilmesi için Grekçe tercümesi hakkedilmiştir. Bu arada Augustus şehre bir şeref unvanı olarak **Sebaste** adını vermişse de bu isim halk tarafından tutulmamıştır (Ramsay, s. 29, not 4). Ankara'daki Roma eserlerinin en büyüğü olan Çankırıkapı Roma Hamamı, dünyadaki Roma hamamlarının da en büyüklerindendir. Kazılar sırasında havuzun döşemesinde bulunan, niyet tutmak için suya atılmış paraların en eskisinden Caracalla zamanında (211-217) yapıldığı, en yenisinden ise VIII. yüzyılın sonlarına kadar faal durumda olduğu anlaşılmaktadır. Kalıntılarında yangın izine rastlanmayan binanın pek çok büyük taşı, kalenin IX. yüzyılın başına tarihlenmesi gereken ve aceleyle yapıldığı anlaşılan onarımında kullanılmıştır. Bu durum, hamamın sanıldığı gibi Araplar tarafından tahrip edilmediğini, aksine taşların 806 yılında şehri kuşatan Hârûnürreşid'e karşı kalenin tahkim edilmesinde kullanılmak üzere bizzat Bizanslılar tarafından sökülmüş olabileceğini düşündürmektedir.

Ankara'nın Hristiyanlık'la ilk teması 50 yılında havârilere Saint Pierre'in, 51 yılında da Saint Pavlus'un burayı ziyaret etmeleriyle başlamıştır. Bunlardan, üçüncü seyahati sırasında Ankara'ya gelen Pavlus bir süre şehirde kalarak ilk hristiyan cemaatini oluşturmuş ve Yeni Ahid'de yer alan *Galatyalılar'a Mektub*'unu yazmayı da burada tasarlamıştır. Azizlerden Saint Eustachios ise Ankara'da idam edilmiştir (Ramsay, s. 368). Ankara, çok tanrılı dinler döneminde olduğu gibi II. yüzyıldan itibaren de Hristiyanlık'ta önemli bir merkez haline gelmiş ve 314, 358, 375 yıllarındaki üç büyük sinod (rahipler meclisi) burada toplanmıştır. IV. yüzyılı olduğu gibi Bizans döneminin ilk iki yüzyılını da sulh ve sükûn içinde geçiren şehir, büyük bir imar faaliyetine sahne olarak surların dışına taşmış ve çoğunluğu dinî mahiyette çeşitli binalarla süslenmiştir. VII. yüzyıl başlarından itibaren İranlılar'ın, onların arkasından da Araplar'ın saldırıları başlamış ve şehir yaklaşık X. yüzyılın ortalarına kadar çeşitli defalar el değiştirmiştir. İstilâci kuvvetlerin uzun süre kalmamalarına karşılık fazla tahripkâr davranmaları, özellikle surların dışında-

ki mahallelerin tamamen harap olmasına yol açmış ve sonuçta yine Bizanslılar'a geçen şehir tekrar surların içine kapanmıştır. 1073'te Selçuklular tarafından fethine kadar yaklaşık 150 yıl sakin bir dönem geçiren Ankara 1101'de Haçlılar'ın eline düşmüş ve onlardan tekrar Bizanslılar'a intikal ederek tahminen yirmi yıl yine bir hristiyan şehri olarak kalmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Reallexikon der Assyriologie, I, Berlin 1932, s. 109; E. Mamboury, *Ankara Guide Touristique*, Ankara 1933; D. Krencher — M. Schede, *Der Tempel in Ankara*, Berlin 1936; Afif Erzen, *İlk Çağda Ankara*, Ankara 1946; Nurettin Can Gülekli, *Ankara-Tarih-Arkeoloji*, Ankara 1948; a.mlf., *Ankara Rehberi*, İstanbul 1949; Hamit Dereli, *Ankara Anıdı*, İstanbul 1949; Ekrem Akurgal, *Späthethitische Bildkunst*, Ankara 1949, s. 69, 84 vd.; a.mlf., *Phrygische Kunst*, Ankara 1955, s. 57, 85; a.mlf., *Ancient Civilisations and Ruins of Turkey*, Ankara 1969, s. 241-247; Hamit Zübeyir Koşay, *Augustus Mabedi ve Hacıbayram Camii Kılavuzu*, Ankara 1956; W. M. Ramsay, *Anadolu'nun Tarihi Coğrafyası* (trc. Mihri Pektaş), İstanbul 1960, s. 29, 368, 395, harita 2; *Les Guides Bleus: Turquie*, Paris 1965, s. 328-334; *Atlas Historique*, Milan 1968, s. 102-103; D. F. Wright, "Ancyra", *The New International Dictionary of the Christian Church*, Michigan 1974, s. 39-40; Necati Dolunay, "Türk Tarih Kurumu Adına Yapılan Çankırıkapı Hafriyatı", *TTK Belleten*, V/19 (1941), s. 261-264; Mahmut Akok, "Ankara Şehri İçinde Rastlanan İlkçağ Yerleşmesinden Bazı İzler ve Üç Araştırma Yeri", *TTK Belleten*, XIX/75 (1955), s. 309-329; Mustafa Selçuk Ar, "Şehir Adı Olarak Ankara", *Türk Arkeoloji Dergisi*, X/2, Ankara 1961, s. 49-55; "Ankara", "Ankyra", "Ankyrai", "Ankyraion", "Ankyron", *RE*, I/2, s. 2219-2223; "Ankara", *TA*, III, 48-50; Besim Darkot, "Ankara", *İA*, I, 437-442; F. Taeschner, "Ankara", *El²* (İng.), I, 509-511.

SARGON ERDEM

İslâmî Dönem. İslâmiyet'in ilk devirlerinde Ankara, Anadolu'nun diğer şehirleri gibi Bizans İmparatorluğu'nun hâkimiyetindeydi ve imparatorluğun mühimmat ve erzak depolarının bulunduğu başlıca konaklama yerlerinden biriydi. Meşhur Arap şairlerinden İmru'ül-kays İstanbul'da Bizans İmparatoru I. Justinianos'u ziyaret etmiş ve tayin edildiği göreve giderken tahminen 550 yılında Ankara'da ölmüştür.

Ankara Ortaçağ'da Sâsânîler tarafından işgal edilerek yakılıp yıkıldı (620). Ancak İmparator Herakleios 627'de Sâsânî ordularını bozguna uğratarak şehri geri aldı. İslâm fetihleri sırasında Anadolu da zaman zaman müslümanların akınlarına mâruz kaldı. Emevîler devrin-

de Abdurrahman b. Hâlid b. Velîd kumandasındaki İslâm ordusunun 44'te (664) Anadolu'da gerçekleştirdiği akınlar sırasında Ankara'yı fethettiği söyleniyorsa da İslâm kaynaklarında bunu doğrulayıcı herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Ankara III. Leon (717-741) ve V. Konstantinos (741-775) zamanında Bukellarion adlı askerî ve idarî birimin (thema) merkezi oldu. Abbâsiler döneminde ise İslâm orduları ilk defa Halife Mehdî zamanında Abbas b. Muhammed ile Hasan el-Vasîf kumandasında Ankara'ya kadar geldiler (159/775-76). Hârûnürreşid zamanında Abdülmelik b. Sâlih kumandasındaki İslâm ordusu 181'de (797) şehri fethetmiş, fakat daha sonra Bizans'a bırakmak zorunda kalmıştır. Bundan on yıl sonra tekrar Abbâsî hâkimiyetine giren Ankara, zaman zaman müslümanlar ve Bizans arasında el değiştirdi. Halife Mu'tasım 838'de şehri yeniden fethederek burada Eşnâs, Mâlik b. Keydir ve Afşin adlı kumandanlarıyla buluştu ve birkaç gün kaldıktan sonra ordusunu üç kola ayırıp Ammûriye'yi fethetmek üzere yola çıktı.

Ankara bir müddet sonra tekrar Bizans'ın eline geçti ve İmparator III. Mihail 859'da surları tamir ettirdi. Şehir 871'de, Yukarı Fırat havzası ve Divriği yörelerinde hüküm süren Paulikianlar tarafından zaptedildiyse de onların hâkimiyetleri uzun sürmedi. Daha sonraki yıllarda İslâm ordularının Anadolu seferleri aralıklı olarak devam etti. Özellikle Tarsus'taki üslerinden hareket eden Abbâsî kuvvetleri 931'de Ammûriye'yi ele geçirdikten sonra Ankara üzerine yürüyüp şehri kuşattılsa da alamadılar. Fakat Anadolu'dan binlerce esir ve bol miktarda ganimetle geri döndüler. X. yüzyılda Bizans İmparatorluğu hâkimiyet

Ankara iç kalesi

sahalarını doğu ve güneydoğuya doğru genişletmeye başladı. İmparator Nikephoros Phokas'ın 956'da Tarsus'u topraklarına katmasıyla Ankara bir sınır şehri olmaktan çıktı. Ana yollar üzerinde bulunması sebebiyle ticarî hayat gelişti. Ancak XI. yüzyılın ilk yarısında vuku bulan salgın hastalık ve kıtlıklar yüzünden halk başka yerlere göç etmeye başladı.

Selçuklular Malazgirt Zaferi'nden iki yıl sonra Ankara'yı da fethettiler (1073). Küçük bir Türk garnizonu tarafından korunan şehir I. Haçlı Seferi sırasında Raimond de Toulouse tarafından ciddi bir mukavemetle karşılaşmadan işgal edildi ve kaledeki Türkler kılıçtan geçirildi. Haçlılar'la İmparator Alexios Komnenos arasında yapılan anlaşma uyarınca Ankara 23 Haziran 1101'de Bizans İmparatorluğu'na bırakıldı. Şehirdeki Bizans hâkimiyetinin ne kadar sürdüğü bilinmemekle beraber 1127'den önceki bir tarihte tekrar Selçuklular'ın eline geçtiği anlaşılmaktadır. Zira Dânişmendli Hükümdarı Emir Gazi 1127'de burayı, Anadolu Selçuklu sultanı ve damadı Mesud ile beraber bozguna uğrattığı I. Kılıcarşlan'ın oğlu Melik Arab'dan almıştır. Emir Gazi'nin 1134'te ölümünden sonra yerine geçen oğlu Melik Muhammed devrinde de Ankara Dânişmendli hâkimiyetinde kaldı. Ancak onun ölümü üzerine hânedan mensupları arasında başlayan taht kavgalarından istifade eden Sultan Mesud Ankara, Çankırı, Kastamonu, Kayseri ve Malatya yörelerini Dânişmendliler'den aldı ve ilk üç şehrin idaresini küçük oğlu Şâhinşâh'a bıraktı (1142). Sultan Mesud'un ölümünden sonra Ankara Şâhinşâh ile Sultan II. Kılıcarşlan arasında mücadele konusu oldu ve II. Kılıcarşlan kardeşini mağlûp ederek Anka-

ra ve Çankırı'yı topraklarına kattı (1164). II. Kılıcarşlan döneminin Ankara metropoliti şehirde çok az hristiyan kaldığını ve bu yüzden geçim sıkıntısı çektiğini söyleyerek İstanbul Sinodu'na müracaat etti ve Amasra piskoposluğuna tayini istedi (1173). Sultan Kılıcarşlan ülkeyi on bir oğlu arasında taksim edince Ankara'yı Muhyiddin Mesud'a verdi. Şiir ve edebiyata yakın ilgi duyan Mesud edip ve sanatkârları Ankara'da toplamaya çalıştı. Bedîî, Muhyevî ve Mahmûd-i Engürüyevî bu dönemin meşhur şairlerindendir. Mesud, Selçuklu Sultanı II. Süleyman Şah tarafından Ankara'da uzun süre muhasara edildi ve sonunda bir anlaşma ile kuşatma kaldırıldı. Buna göre Mesud Ankara'yı Sultan II. Süleyman Şah'a teslim edecek, karşılığında kendisine uçlarda bir kale verilecekti. Ancak Mesud şehri teslim edip giderken yolda iki oğluyla beraber öldürüldü (1204). I. İzzeddin Keykâvus Selçuklu tahtına geçince (1211), kardeşi Alâeddin Keykubad onu tanımayıp isyan etti ve daha sonra Ankara Kalesi'ne kapanarak müdafaaya çekildi. Sultan devlet işlerini yoluna koyduktan sonra Ankara'yı muhasaraya başladı. Sultan İzzeddin Keykâvus kaleyi ele geçirmeye kararlı olduğu için surların dışında evler, barakalar, kendisi için bir saray ve medrese yaptırdı. Eğer şehre hâkim olursa bu medreseye büyük vakıflar tahsis edeceğine dair adakta bulundu. Uzun süren kuşatma sonunda Alâeddin Keykubad kendisine ve şehir halkına bir zarar verilmeyeceğine dair teminat aldıktan sonra teslim oldu (1212). Ankara 1235'te Tâceddin Pervâne'ye iktâ* edildi. Köse dağ yenilgisinden (1243) sonra Moğol tahtından kaçan II. Gıyâseddin Keyhusrev Tokat'taki hazinelerini alarak Ankara'ya sığındı. II. İzzeddin Keykâvus 1250'de şehrin surlarını tamir ettirdi. III. Gıyâseddin Keyhusrev döneminde Ankara kısa bir süre Selçuklu tahtında hak iddia eden Alâeddin Siyavuş (Cimri) ile Karamanlılar'ın eline geçti.

Kızılbaş Camii minberinin 699 (1299) tarihli bir tamir kitabesinden Germiyanlılar'ın XIII. yüzyılda hâkimiyet sahalarını Ankara'ya kadar uzattıkları, ancak ismen Selçuklu Sultanı III. Alâeddin Keykubad'a tâbi oldukları anlaşılmaktadır ki bu dönemde Ankara'dan Kırşehir'e kadar uzanan bölgeye Yâkub-ili deniliyordu.

Ankara'da Anadolu Selçuklu dönemine ait başlıca eserler Alâeddin Camii,

Kızılbaş Camii, Çubuk suyu üzerindeki Akköprü ile Çaşnigir Köprüsü'dür. Selçuklular zamanında bir uç şehri olmasından dolayı Ankara'da Anadolu'nun diğer şehirlerine göre daha az sayıda cami, mesjid ve medrese yapılmıştır.

Ankara 1304-1341 yılları arasında Anadolu'yu istilâ eden İlhanlılar'a tâbi idi. Bu dönemde Ankara'da Gazan Han ve Ebû Said Bahadır Han adına basılmış gümüş sikkeler mevcuttur. XIII. yüzyılda Moğol istilâsından kaçan çok sayıda sanatkâr ve küçük meslek erbabı Ankara'ya sığınmış ve ahî teşkilâtının etrafında toplanmıştır. Bu dönemde yönetimi ellerinde tutan ahîlerin şehrin sosyoekonomik hayatında önemli rol oynadıkları bilinmektedir.

İlhanlı Valisi Hasan Celâyir'in İran'a gitmek üzere Anadolu'dan ayrılırken yerine vekil bıraktığı Alâeddin Eretna 1341'de "sultan" unvanını alarak bağımsızlığını ilân etti ve Ankara Osmanlı hâkimiyetine kadar Eretnaoğulları'nın idaresinde kaldı.

BİBLİYOGRAFYA :

Ya'kûbî, *Târîh*, I, 220; II, 402; Taberî, *Târîh*, VIII, 116, 248; IX, 57, 60-62, 72; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, I, 529; VI, 41, 158, 481-484; VIII, 234; XI, 317; XII, 88, 90, 196; İbn Kesîr, *el-Bidâye*, X, 277, 286, 288; XIII, 37; İbn Bibî, *Tevârîh-i Âli Selcûk* (nşr. M. Th. Houtsma), Leiden 1902, s. 5, 44, 47-50, 84, 212-214, 332; Aksarayî, *Müsamere'tü'l-ahbâr: Moğollar Zamanında Türkiye Selçukluları Tarihi* (nşr. Osman Turan), Ankara 1944, s. 28, 30, 33, 74, 130, 131, 271; Cl. Cahen, "The Turks in Iran and Anatolia Before the Mongol Invasions", *A History of the Crusades* (ed. R. Lee Wolff — H. W. Hazard), London 1969, II, 677-678; a.m.f., *Osmanlılar'dan Önce Anadolu'da Türkler* (trc. Yıldız Moran), İstanbul 1979, bk. İndeks; George Ostrogorsky, *Bizans Devleti Tarihi* (trc. Fikret İşiltan), Ankara 1981, s. 182, 195, 212; Osman Turan, *Selçuklular Zamanında Türkiye Tarihi*, İstanbul 1984, s. 36, 51, 139, 168, 169, 192, 197, 198, 203, 217-219, 231, 235, 244, 248, 251, 261, 271, 295, 300, 301, 326, 399, 409, 410, 442, 469, 521, 564; Mustafa Çetin Varlık, "Germiyanogulları", *Doğuştan Günümüze Büyük İslâm Tarihi*, İstanbul 1988, VIII, 488; Ahmed Tevhid, "Ankara'da Ahiler Hükümeti", *TOEM*, IV/19 (1329), s. 1200-1204; Halil Edhem, "Ankara'da Ahilere Ait İki Kitabe", *TOEM*, VII/41 (1332), s. 312-315; Ahmed Ateş, "Hicrî VI-VIII (XII-XIV) Asırlarda Anadolu'da Farsça Eserler", *TM*, VII-VIII/2 (1942), s. 108-109; Mükrimin Halil Yınanç, "Dânişmendliler", *İA*, III, 470-471.

ABDÜLKERİM ÖZAYDIN

Osmanlılar Devri. Ankara 1354 yılın da Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa tarafından Osmanlı ülkesine katıldı. Alâeddin Camii'nde I. Murad devrine ait bir

Anadolu Selçukluları dönemine ait en önemli eserlerden biri olan Ankara Alâeddin Camii'nin tamir ve restorasyonlardan sonraki durumu

